

Αθηνά Μπίνιου

Στο πανηγύρι των πουλιών

Εικονογράφηση

Εύη Τσακνιά

Στην όχθη μιας λίμνης, ανάμεσα στα βραχάκια, είχαν τη φωλιά τους δυο σαύρες. Ένα φίνο ζευγαράκι ήταν η Σούσα και ο Ξαβιέρ, που ζούσαν αγαπημένοι κι ας μην έμοιαζαν καθόλου στο χαρακτήρα. Ενθουσιώδης, πειραχτήρι κι ανακατωσούρα ήταν η Σούσα. Φρόνιμος και νοικοκύρης ο Ξαβιέρ. Κι όμως ταίριαζαν.

Τριγύριζαν απ' το πρωί στην αμμουδιά, πότε δω, πότε κει, τρώγοντας φύκια του γλυκού νερού. Το μεσημέρι τσαλαβουτούσαν στο βάλτο, πλατσούριζαν στη λίμνη και τέλος ξάπλωναν στη λιακάδα μέχρι το σούρουπο. Περνούσαν ζωή χαρισάμενη οι δυο τους, λοιπόν.

Είχαν για γείτονες ένα πλήθος φασαριόζικα ζωάκια: βραχνιασμένα βατράχια, αλλοπαρμένα τζιτζίκια, πεταλούδες και γρύλους, φίδια που σφύριζαν κι αναστέναζαν κι ένα σωρό πετούμενα. Με όλους τα είχαν καλά.

Όμως, μια μέρα, όπως όλα τα ζευγάρια, έτσι κι εκείνοι έστησαν καβγά, επειδή η Σούσα ήθελε να πάει στο πανηγύρι των πουλιών! Το πιο ξακουστό καρναβάλι του κόσμου! Πες ο ένας, πες η άλλη, δεν μπορούσαν να βρουν άκρη.

«Με συγχωρείς, αλλά μου φαίνεται πως τρελάθηκες!» είπε ο Ξαβιέρ, κοιτάζοντας ανήσυχος τη γυναίκα του.

«Όχι δα! Απλώς θέλω να δω από κοντά το σούπερ σταρ της μουσικής, τον Τουκάν, εκείνο το τροπικό πουλί με τα μαύρα φτερά και το τεράστιο πορτοκαλί ράμφος. Έχει μαζί του και το περίφημο συγκρότημα, τις κόκκινες Αράρα-Ούνα! Οι μαϊμούδες, οι βραδύποδες, οι μυρμηγκοφάγοι, οι αγριόγατες, όλα μα όλα τα ζώα της λίμνης χορεύουν με το ρυθμό των τραγουδιών του. Αααχ, έχει μια φωνή αγγελική...» αναστέναζε η Σούσα αλείφοντας με άνθη αλόης το μεταξένιο δέρμα της.

«Βρε, τι έπαθα» αγανάκτησε ο Ξαβιέρ. «Κι επειδή έχει φωνάρα, τι πά' να πει δηλαδή; Θα στενοχωρηθείς πολύ αν δε δεις από κοντά τη γελοία μύτη του, που μετράει όσο δέκα μύτες παπαγάλων; Αχ, τι θα σου κάνω, Τουκάν! Θα σου μαδήσω ένα ένα τα φτερά!» απειλούσε το φτερωτό αστέρι της μουσικής κουνώντας το χέρι προς τον ουρανό.

«Άσ' τα αυτά, σε παρακαλώ, δε σου φταίει ο αγαπημένος μου τραγουδιστής» είπε η Σούσα με λιγωμένο βλέμμα και συνέχισε να αλείφεται με την αλόη της.

«Σούσα μου, σύνελθε. Εμείς είμαστε σαύρες ιγκουάνα, καταγόμαστε από σοβαρή γενιά δεινοσαύρων. Οι πρόγονοί μας ήταν οι ξακουστοί Ιγουανόδους! Άλλωστε, το πανηγύρι θα γίνει στον ουρανό και είναι μόνο για τα πουλιά! Εσύ πώς θα ανεβείς εκεί; Πες μου πώς. Κάτσε λοιπόν στ' αυγά σου».

«Καλά, ε; Κάνεις πως... δεν ξέρεις ότι τέλειωσα με τα αυγά μου το καλοκαίρι;» του απάντησε θυμωμένη. Ύστερα την έπιασε το κακό της κι άρχισε να στριγκλίζει και να κυνηγάει την ουρά της.

«Αχ, τι εκνευριστικό, Θεέ μου, να μην μπορώ να πετάξωω!»

Άδικα λοιπόν τη συμβούλευε ο Ξαβιέρ πως εκείνο που ζητούσε ήταν αδύνατο να γίνει. Όσο προσπαθούσε να τη λογικέψει τόσο εκείνη πείσμωνε περισσότερο. Ήθελε σώνει και καλά ν' ανεβεί στους ουραμούς.

«Αχ... ας μπορούσα έστω και μια φορά ν' ακουμπήσω ροζ, μοβ, κόκκινα, γαλάζια πούπουλα. Πόσο ζηλεύω τα φτερωτά. Ήθελα να έχω κι εγώ φτερά, να ζω παρέα με τα πουλιά, να τραγουδάω...»

Ο Ξαβιέρ έμπηξε τα γέλια.

